

Prin cotloanele sufletului de... copil

Martie, 2008, Nr. 1

Școala cu clasele I-VIII Bădiceni
Școala cu clasele I-VIII Zărnești

A muri în zbor

Nichita Stănescu

Brusc, pasărea a murit în zbor;
ca o pupilă piezișă taie un nor.
Șterge cu aripa flască
steaua verde gata să nască.
Suna murdar și greoi
prin aripa ei, aerul a noroi.
Cade din ce în ce mai încet
spre secret.
Din interiorul cel mare spre interior
fără trepte și neagră,
clătinându-se pentru nimeni
sporind cu greață singurătatea...
Lovește frunza, fructa;
urmează un sunet de picior de animal
în fugă atingând pământul
inundat
de lacrimi independente de ochi,
de umezeală independentă de frig,
de tăcere independentă, migratoare.

Revistă școlară

Cuvântul redacției

Dragi elevi, revista noastră intitulată sugestiv Prin cotloanele sufletului de...copil (și vă veți da singuri seama de semnificația titlului imediat ce o veți citi; noi, redacția, nu vom strivi corola de minuni) își propune un traseu, un itinerariu prin viața de dincolo de ceea ce trebuie să faceți zilnic, de convenții, de norme care ne leaga la bariere invizibile...

Aici, în revista voastră, aveți ocazia de a fi altfel, de a (vă) simți altfel și de a trece într-o lume aparte a cuvintelor care trăiesc, zboară dacă le dați aripi.

Dorința noastră este aceea de a vă face conștienți de valoarea voastră, de puterea sufletului și a minții voastre pentru că "marile gânduri vin din suflet iar marile sentimente vin din rațiune" (L. De Bonald). Noi, profesorii, vom încerca să vă deschidem doar porțițe către drumul sinuos și lung care vă așteaptă. Dar nu uitați că doar pe căi anevoioase puteți ajunge la stele (per aspera ad astra) și nu abandonați drumul cât de chinuitor și crud ar fi. Continuați-l odată ales. Drumul se formează mergând pe el.

Prin această revistă, carte de vizită a comunei, trebuie să ajungeți să vă cunoașteți, să vă întâlniți cu adâncul inimii care este infinit mai departe decât capătul lumii.

Redacția:

Director Șc. Bădiceni - Pătrașcu Ion
Director Șc. Zărnești - Chirițescu Măriuța
Coordonatori revistă: Alexandru Gheție

Simona Elena Cotescu

Redactori elevi: Gabriel Ana, Mihai Dănilă, Elena Soare, Roxana Zoican, Ana Maria Neștian, Olțița Rânceanu

Odă (în metru antic)

de Mihai Eminescu

Nu credeam să-nvăț a muri vrodată;
Pururi tânăr, înfășurat în manta-mi,
Ochii mei nălțam visători la steaua
Singurătății.

Când deodată tu răsăriși în cale-mi,
Suferință tu, dureros de dulce...
Pân-în fund băui voluptatea morții
Ne'ndurătoare.

Jalnic ard de viu chinuit ca Nessus.
Ori ca Hercul înveninat de haina-i;
Focul meu a-l stinge nu pot cu toate
Apele mării.

De-al meu propriu vis, mistuit mă vaiet,
Pe-al meu propriu rug, mă topesc în
flăcări...

Pot să mai re'nviu luminos din el ca
Pasărea Phoenix?

Piară-mi ochii turburători din cale,
Vino iar în sân, nepăsare tristă;
Ca să pot muri liniștit, pe mine
Mie redă-mă!

ISSN 1844 – 1912

Poveste

Olțița Rânceanu cls a VIII-A Bădiceni

Iarna

Cătălina Tița - cls a VI-a B
Bădiceni

Printre pomii cei uscați
Un vânt rece se tot plimbă
Monoton niște copaci
Își anină crengile
Din când în când o frunză moartă
Se mai desprinde de pe creangă
Plutind ușor înspre pământ
Mergând haios înspre murire
Se-așează jos, încet, plângând
Căci viața ei de-odinioară
Verdele ei atât de tare
De mult s-a dus
Și fericirea de-astă vară
E sus și verde și uscată.
Gândindu-se la iarna grea
Ce tocmai a sosit
Ea tot mai mult se întrista
Plângând spre nesfârșit.
Și-n gândul ei atât de trist
Apare prinț-speranța
Și va trăi acum în vis
Cu verde și iubire...
Și amintindu-și viața ei
Zâmbi a deznădejde
O lacrimă la ochii săi
Încet, încet se naște
Trei fulgi amari acoperă
E în sicriu de gheață.

Traducerea povestii de la pagina 21:

Bradul

Era odată, în mijlocul unei păduri, un brad. Dar el nu iubea zăpada și în acest an ea cădea din abundență. Din acest motiv el era trist și ceilalți copaci îi repetau mereu:

- Ea n-o să-ți facă nimic, nu-ți fie frică.

Dar brăduțului tot îi era frică și ca-n toți anii, a căpătat o răceală.

- Apciu! Apciu! Repeta bradul.

Cel mai bătrân brad din pădure, care avea 900 de ani, îi explica brăduțului că nu trebuia să-i fie frică de zăpadă pentru că ea nu-i făcea nimic. Dar bradul știa că el nu putea să se schimbe. Noaptea căzu și el adormi și avu multe visuri frumoase, dar lui tot îi era frig. Soarele răsări și brăduțul se trezi. Dar tot îi era frig. În timpul zilei își făcu o promisiune: aceea de a nu-i mai fi frig și frică iarna. Noaptea să lăsă și o zână trecu și-i îndeplini dorința. Când venii dimineața, lui nu îi mai era frig și striga:

- Ura! Ura! Nu îmi mai este frig.

Ceilalți copaci erau și ei ușurați. Bătrânul brad se apropie de el și îi spuse:

- Vezi, dorința ta s-a îndeplinit.

Și în acel moment, toți brazil începură să rădă. Acum brăduțul nu se mai teme de iarnă.

Cătălina Dumitrescu-cls a VII-a Zărnești

Cuvinte

Gabriel Ana - cls a VIII-a B
Bădiceni

Călătoresc la fel ca un soldat pe un teren minat, ce luptă cu arma în mână și chiar dacă nu știe de ce luptă, nu-l interesează, el e soldat și asta îl obligă să lupte. Așa sunt și eu, sunt om și trebuie să vorbesc chiar dacă nu știu de ce și pentru ce. Cu toate astea pentru mulți miracolul suprem nu mai este cuvântul, deoarece acesta nu mai înseamnă nimic, tot ce contează sunt faptele. Realizez că am pornit într-o călătorie pe care ar trebui să o abandonez, deoarece nu cunosc prea bine a ceastă lume a cuvintelor. Pentru mine această lume e plină de goluri pe care le încerc, și fără să realizez rămân suspendat în aer, dar totuși lumea asta e plină de intrări subterane pe care scriitorii le-au săpat.

Îmi aleg și eu o intrare subterană dar mă rătăcesc și simt nevoia de lumină. Pentru alții poate că toate aceste tuneluri subterane nu reprezintă nimic deoarece cuvintele nu au niciun mister în concepția lor. Poate că am înțeles eu greșit rolul cuvântului, poate că oamenii ar trebui să se rezume doar la simplul fapt de a vorbi. Eu nu sunt așa, eu simt nevoia de a înțelege pe deplin cuvântul.

Totuși cine a creat cuvântul, Dumnezeu sau omul din nevoia de a comunica? Dar de ce să comunice dacă nu reușește să se facă bine înțeles?

La aceste întrebări nu am să pot și nici nu am să încerc să răspund vreodată, și asta doar pentru faptul că vreau să rămână un mister pentru mine magia cuvântului.

Încerc să îmi continui călătoria în lumea cuvintelor, nu reușesc, mă prăbușesc și nu știu de ce, poate că am fost prea insistent sau poate că nu am insistat destul, însă un lucru e sigur: mă prăbușesc fără să mai am vreo șansă să mă mai întorc. Simt cum literele îmi alunecă de sub picioare, consoană cu consoană, vocală cu vocală...

- Fiecare carte a vieții are un scriitor? Ce întrebare ciudată...
- Nu la fel ca iubirea mea pentru tine
- Sau poezia, ce idiotenie a minții!
- Idiot sunt eu să încerc să cuceresc o fată cu 3 ani mai mare, o fată ca tine
- Ca mine? Ce e cu mine?
- Mărturiseam doar iubirea în fața ta, prostiute...
- Da, ești prostuț
- Îmi cam rupi inima, de ce nu te interesez?
- Păi... nu ești de loc interesant...
- Sunt adult, de ce nu mă placi?
- Păi... ești ne-plăcut...
- Am fost orb, pur și simplu tu nu mă placi, iar eu tot încerc...
- Ești orb, nu vezi?
- Nu, văd doar că nu mă placi, te crezi superioară?
- Doar dacă te crezi inferior!
- Nu mă placi
- Nu. TE IUBESC!!!!!!!!!!!!

Mihai Dănilă-cls a VIII-a B Bădiceni
Dialog cu carne

Gânduri...

Mihai Dănilă-cls a VIII-a B
Bădiceni

Uită-te la vaza asta roșie, ce rotundă e, și oricât de rotundă ar fi nu are putere interioară... Nu poate crea pentru că a fost creată și i-a fost luat dreptul la suflet, la creație. E poate infinită și nu îmbătrânește ca mine, ca tine, dar nu contează: creația e putere interioară, creația e eternitate.

Vaza e roșcată, ca tine, poate la fel de frumoasă, sau la fel de simțită, poate oare fi ca tine, poate oare fi tu?

Puterea ta interioară îmi creează mie simțiri pentru tine, asta e menirea ei – fabricarea de sentimente în mintea omului, sentimente de frumos, iubire, renaștere, sentimente de trădare, dezamăgire – toate produse de puteri sufletești...

Și când îți spun că te iubesc, puterea ta interioară nu-mi vorbește, ea îmi creează în suflet ceva gelozie murdară, bolnavă, ceva poftă, ceva dor...

Timpul este și el sub bagheta magică a puterii sufletești, a creației, este accelerat sau decelerat de puterea sufletului, de

Astfel omul controlează și el timpul, stăpânește și alți oameni, domină natura, dar nu se controlează pe el, așa ești și tu, fata mea, te ia puterea sufletească pe dinainte...

Ridicolul este doar o prejudecată. Cei care vor avea curajul să înfrunte ridicolul vor cuceri lumea.

Nu există femei fidele, ci doar femei nesolicitate.

Omnia vincit amor – dragostea învinge totul.

Unii oameni ar trebui să trăiască mai multe vieți să-și poată ispăși pedeapsa de a se fi născut.

II

Cred că literatura poate învinge timpul. Puterea de a învinge timpul înseamnă a grăbi, a accelera momentul, simțirea sau a stopa, a decelera, a face să simțim totul mai mult. Grăbirea simțirii face să ajungem mai repede la momentul plăcerii sau al scârbei, dar în cazul lecturii această grabă se oprește și rămâne netrecută, lectura te introduce într-un univers paralel, echidistant de lumea noastră trecătoare, astfel cartea face trecerea de la un ritm alert, sentimente fugare, efemeritate, la un ritm greoi, etern, cu simțiri lente, netrecătoare, acest ritm introducându-ne în atmosfera lecturii veșnice, în acțiunea povestită în aceste hărți de cuvinte.

Totuși nu întotdeauna aceste ritmuri se decalează, doar uneori, în fața cititorului absorbit de acțiune. Citind, capeți puterea interioară de a transforma timpul, de a-l îngheța, de a-l uita. Acționezi ca personaj într-o lume fără timp. Tu și perna pe care-ți sprijini capul visător... cheia deschiderii portalului către lumi paralele prin lectură se află doar în mintea și în inima celui ce simte urletul cuvintelor.

Există oameni care schimbă timpul, autori pe care timpul îi uită, cititori care se joacă veseli cu timpul... prin LECTURĂ.

Mihai Dănilă

Timpul

Ana Maria Neșțian-cla a VIII-a A
Bădiceni

te privesc
vreau să știu ce înțelegi tu din
mine

bătrân înțelept
secunde-ți sunt nepoate de foc
roșcate
mii de fiice îți desenează pe suflet
treceți

alături de tine
totul
mai ușor mai dor
durere
crescându-mă răbdător
m-ai înțeles cel mai bine

iată
răbdătoare am așteptat
să ieși din umbră
să te văd

căci te-ai ascuns prea mult
simțind scurgându-te
și blând
îmi dezmiardai pletele
încărunțeară tăcerile

niciodată nu obosești nu oprești
umblii rătăcitor
cu aripi crescute calci pământul
pe ușorul ierbii
bătrân
mă tragi după tine
chiar dacă nu te văd
treci încet pe lângă mine
în minte mi-ai lăsat întipărite
amintiri de bătut prin suflet

nu mori tu esti veșnic
moare sufletul meu
un final leneș
zburând către cer devenind
rătăcire

Timpul

Oltița Rânceanu-cla. a VIII-a A
Bădiceni

Timpul trece atât de rapid încât nici nu-ți poți da
seama ce ai pierdut și ce ai câștigat. Încă o
secundă, încă un gând, același ceas de pe perete
ticăie la nesfârșit.

Totdeauna ai crezut că timpul nu-ți ajunge, deși el
e nesfârșit. Nu te-ai gândit niciodată că tu nu prea
ajungi timpului. Cu trecerea fiecărei ore, fiecărei
zile, realizezi că ceva îți lipsește, ceva ce ai
pierdut și acum încerci o regăsire, dar nu știi
unde, ce, cum să cauți... poate te cauți pe tine
însuși și într-un târziu te găsești în vechile
fotografii alb-negru îngălbenite și realizezi că
toată viața ta de până acum e ilustrată cu fidelitate
în câteva poze dintr-un album păstrat cu grijă, ca
pe o icoană bizantină. Gândul la aceste amintiri,
aceste întoarceri într-un trecut când vesel, când
trist, oprirea aceasta în imagini fidele nu oprește
deloc ceasul prăfuit, timpul-zeu să spargă ore în
pumni...

Încă o zi, încă o lună, încă un an a mai trecut
și neputincios te lași purtat pe aripa timpului fără
să știi unde vei ajunge, de unde ai plecat, de ce ai
plecat... Plictisit de singurătatea timpului ce se
topește la nesfârșit, ai vrea să-l oprești, să-l dai
înapoi, s-o iei de la capăt, să nu mai faci aceleași
greșeli, să te îndrăgostești sau nu de cineva...
Cam târziu, nu? Timpul se scurge și... pa!

*Timpului... nu-i tremură niciodată mâinile. Își
plimbă încet bisturiul pe fețele noastre ca un
criminal în serie îndrăgostit de arta sa.*

Mă prăbușesc

Ana-Maria Neșțian-cla. a VIII-a A
Bădiceni

Simt că mă prăbușesc din înaltul cerului de vise unde lumea mea era perfectă,
unde soarele strălucea numai pentru mine, unde toate dorințele mele deveneau
realitate... dar acum simt doar cădere, prăbușire printre nori de durere, coborâre în
abisul de lacrimi veșnic curgânde. Totul... atât de confuz! Nu văd decât durere, tristețe
și draci de suferință în preajma mea, în lăuntrul meu. Unde mă aflu? Unde sunt? Unde
curg? De ce mă loviți? Vis? Realitate? Somn? De ce mă prăbușesc, de ce mă
prăbușiți? Multe întrebări retorice, multe ne-răspunsuri la întrebări, la ne-întrebări.
Sunt doar un pion pe o tablă de șah ieșit din cursă, lovit și care nu-și găsește locul,
încercând din răputeri să supraviețuiesc în sângele bătăliilor veșnic crunte. Totuși
iubesc viața! De ce nori negri de durere se abat asupra mea înstrăinându-mă,
întristându-mi lumea cândva plină de vise? Poate doar pentru ce se rupe ceva în mine,
uit oare de copilărie? Mă transform? Devin o adolescentă rece și pesimistă? Ce se
rupe în mine? E timpul? Ești tu? Ce-am greșit să renunți la mine? Și speranțele au
devenit neîncredere, visele sunt acum coșmaruri cenușii sau cenușă de coșmar. Mă
prăbușesc, văd negru, simt neagră tristețe. Destin? Poate că din paradis nu ai unde să
urci și trebuie să te aștepti la o eternă prăbușire. O secundă! De ce nu am avut grijă de
raiul nostru? Plâng prăbușindu-mă... ce-o fi jos? Jos de tot... și totuși... IUBESC
VIAȚA!

Încercați să realizați traducerea următoarei povești:

Le Sapin
une histoire écrite par
Aurélien

Il était une fois, au milieu d'une forêt, un sapin. Mais il n'aimait pas la neige et cette
année, il en tombait beaucoup. Alors il était triste et les autres arbres lui répétaient tout le
temps:

- Elle ne va rien te faire, n'ai pas peur...

Mais le sapin avait tout de même froid et, comme tous les ans, il attrapait un rhume.

- Et ça continue, atchoum ! Atchoum ! répétait le sapin.

Le plus vieux sapin de la forêt, qui avait 900 ans, expliqua au petit sapin qu'il ne fallait pas
avoir peur de la neige car elle ne faisait rien du tout !

Mais le sapin savait qu'il ne pourrait pas s'en débarrasser ! La nuit tomba et il
s'endormit. Il fit de très beaux rêves, mais il avait toujours froid.

Le soleil se leva et le sapin se réveilla. Mais il avait encore froid. Pendant la
journée, il fit un vœu: c'était de plus avoir peur et froid en hiver. La nuit tombée, une fée
passa et l'exauça. Le matin venu, il n'avait plus froid et il cria:

- Youpi ! Youpi ! Je n'ai plus froid !

Les autres arbres étaient eux aussi soulagés. Le vieux sapin s'approcha de lui et
répondit:

- Tu vois, ton vœu s'est réalisé !

Et à ce moment là, tous les sapins se mirent à rire. Maintenant, les hivers ne font plus
peur au petit sapin.

Poezie, cuvânt, joc

Poezia (nu) ne hrănește. În ziua de azi rareori mai încântă spirite rătăcite și împrăștiate prin cotloane. Învăluită în mister, poezia se ascunde, se vrea adăpostită în perdea de cuvinte, se refugiază mereu într-un dincolo în care prea puțini mai pot trece.

Poezia e *facere*, e *creare*, e o formă de artă care cere sacrificiu atât creatorului cât și cititorului în încercarea sa de a descifra mesajul ascuns în urletul vocalelor sau în zborul cuvintelor. Și cum poezia chinuie, omul modern părăsește deseori jocul acesta al cuvintelor care caută să se nască mereu prin sensuri noi. Nu. Poezia (nu) ne hrănește, nu ne creează vile imense și nu ne oferă mașini de niciun fel. Poezia e joc, e jocul serios din serile de vară de pe ulița copilăriei. Un joc de cuvinte, o formă de artă în care limba este utilizată pentru calitățile sale evocative și estetice. Și jucăm acest joc pentru că ne curge prin vene, îl simțim zvâcnindu-ne în trup, îl jucăm julindu-ne genunchii în căutări de depărtări, în veșnice căutări de zbor înalt. Pentru că unii vor să zboare, pentru că doar zburând pot vedea pământul tot și doar crescându-le aripi pot simți strigătul urletului de dincolo. E un joc greu acesta al depistării mesajelor, un fel de de-a v-ați ascunselea printre cuvinte ascunse pe un alt tărâm. Spuneți că poezia a murit. Ei bine nu și pentru noi, nu și în noi.

Fie că iubim poezia clasică pentru că respectă reguli formale și de conținut, pentru că respectă modelele antichității de care ne simțim legați, fie că iubim poezia romanticilor pentru că e sentiment, pasiune și fantezie aici, fie că iubim lirica modernă sau poezia pură ca formă a extazului mistic, poezia ermetică pentru încifrarea mesajului, poezia obiectuală pentru că e lipsită de sens sau poezia postmodernistă pentru că aici e ludic, metatext, banalizarea expresiei și problematicei, noi iubim poezia, iubim ceea ce naște poezia în sufletul nostru.

Citind aceste rânduri, încercați și voi să creați o metaforă pentru poezie

Alexandru Gheție

“Poeme de dragoste”

Poet, eseist, memorialist, ziarist, critic de artă, traducător, diplomat, profesor universitar, Ștefan Baciuc s-a născut pe 29 octombrie 1918 la Brașov.

Poetul care în ciuda tuturor cenzurilor și-a rămas sie însuși credincios, consideră poezia un *colac de salvare* – metaforă din poemul *Inscripție pe o corabie* – singurul colac de salvare, singura punte între oameni: poezia este și va rămâne un adevărat *esperanto al speranței*!

Ștefan Baciuc este scriitorul pentru care exilul a reprezentat însuși izvorul inspirației sale, un act inițiativ total. Rătăcește aproape toată viața prin Berna, Rio de Janeiro, Seattle, Havana, Honolulu, scrie în portugheză, germană și spaniolă, dar se consideră mereu român.

Poeme de dragoste (1936) este al doilea volum al poetului și pare o prelungire a volumului de debut – *Poemele poetului tânăr*. Găsim aici un Ștefan Baciuc creator de imagini inedite, fragile, delicate, abstracte. Metafora, comparația și personificarea stăpânesc versurile primelor volume. Majoritatea poeziilor sunt închinare iubitei care e deseori asociată cu poezia însăși, dar și cu adolescența, este o permanentă adresare directă a poetului către prietena, sora, tovarășa, iubita-muză, lumină, o veșnică implorare către curata lumină a inspirației. Tânărul poet creează pentru iubire, pentru ființa iubită (*Pe tine am încheșat și am scris/Poemele acestea cu sânge și cu mâna dreaptă*). Iubita devine sursă de inspirație, zeitate celestă spre care se înalță ochii poetului pentru a descoperi fântâna din care va sorbi lumina de sus (*Genunchii ți-i sărut sau buzele-amândouă/Când pleci să strângi în cântece de seară/Câmpul întreg în cupe mari de rouă/Cu ploaia plină de feciorie și vară*).

Ființa iubită e încătușată în Cuvânt, devine prizoniera poemului, se transformă ea însăși în Poem, un Poem-Ființă, iar lumina sa e transferată creatorului ei. (*Eu în palme te-am închis și limpedea-ți lumină/Era în mine ca un cer sau un pahar prea plin*). Iubirea e lumină, ca la Lucian Blaga, iar drumul sinuos al poetului prin nopți spre creație este luminat de *totdeauna înțeleapta prietenă, soră, iubită*. (*Eu am întreaga oboseală scrisă pe pleoape/Tu ești acum o lampă-n întuneric...*). Cu fiecare atingere a iubitei, degetele-i par *bucăți de poezie*. Lumina intensă începe însă brusc să-l doară pe creator, cu cât mai multă cunoaștere, cu atât mai multă tristețe. Învăluită în lumină, în mister, iubite e asociată atât unui înger cât și unei fete oarecare (*Într-un pahar aș vrea să fie adunată/Prea luminoasă ta făptură./Să vărs în sânge și să pierd în gură/Mirosul tău de înger și de fată*). Iubita are părul *ogor de basm*, gândul e *nor alb, porumbel, rotund*, simbol al ascensiunii, al superiorității, obrazul e *de carne și de cer* pentru că e o ființă a contrariilor, atât celestă, cât și pământească, e *albă căprioară*, cu *pași de aur pur*, are *fruntea lată, sânul fierbinte, mâna prelungă și dragă, buza roșie ca a nici unei femei/privirea care știe să mângâie și să-nțeleagă*, pe coapsele sale adorm *hulubi sau câteodată/se culcă fruntea poetului obosită și grea*. Iubita, înainte de a fi închisă în poem, tatuată versului, înainte de a se topi în vocale, cuvinte, strofe, imagini, sentimente, ea e născută de creatorul-poet. În momentul nașterii, țâșnirii, se visează în *pântecele viorii sale*. Relația dintre poet și iubită este asemănătoare cu aceea din poezia lui Nichita Stănescu – *Către Galettea* – în care creatorul se roagă de creație să fie născut. Nici creatorul și nici creația nu își sunt suficienți sieși, ele supraviețuind doar prin *răsufletul* celuilalt: *Răsufletul meu te ține să nu cazi*.

Poet cu o memorie desăvârșită și o sensibilitate adâncă (*Arviva mea este memoria și singurătatea în mijlocul Oceanului Pacific...*) Ștefan Baciuc ar trebui să revină în prim-planul vieții literare din țară, critica literară trebuie să-și întoarcă mai des privirea spre poetul care a *mănat Miorița până pe coasta Atlanticului, până aproape de Pampas*; spre poetul cu *gândul pietruit în Carpați privind albastrul cer românesc pe care strigă stoluri de corbi*; poetul care a făcut din Europa un *târg românesc*, din Brașov – *negru pământ cu clăi aurite* pe care-l *sărută peste graniță* și din București – *oraș adormit cu splendide nopți*; poetul căruia pe plaja Copacabana i se făcea dor de Galați, Brăila sau Târgoviște, poetul care a colindat chiar și *coasta Africii* și îl *roade regretul că niciodată nu a fost la Turnu-Măgurele*; un Ștefan Baciuc care a purtat *ciobănașul lui Grigorescu* la colțul inimii pe toate meridianele.

Alexandru Gheție

Mihai Dănilă cls. a VIII-a B
Bădiceni

lacrimi de soare
lacrimi de zare
răsare zare
lacrimi de soare

lăcrimează
lăcrimarul doară
pentru el
nu-i pasă
vecinul scuiță lacrimi de
soare

zărește
zară dară fără pasă
răsare pentru vecinul
cu lacrimi de soare

lacrimi de soare
lacrimi de zare
lacrimile mele
scuiță vecinul
lacrimi de soare-zare
lacrimi de zare-soare
zoare-sare

zboară e sus
cu aripi de smoală
porumbelul

își lasă pene de smoală pe ora
mea
și
drumul de smoală

ce albă e smoala de porumbel
ce plină de pace
și
mi-a acoperit cu negru
negurarea din suflet

aproape de pământ cu aripi de
nisip
timpul lasă un fir în urmă
ceva mătrează de porumbel

smoală
nisip
timp închegat

ce dacă-mi pui sare pe rană
oricum nu mă doare
m-am obișnuit
degeaba îmi tai în șapte sufletul
pui sare
nu mă doare m-am obișnuit

de durere sarea-mi pare zahăr
tu îmi pari frumoasă
și
sarea nu mai doare că îmi pare
zahăr pentru tine
e dulce lama și e dulce rana

oricum nu mă doare
așa
atârnat de cel mai jos gând al tău
nu mă doare sarea din ochi
din privire
nu mă doare durerea dacă
n-o văd
și
tu îmi pari frumoasă

Degeaba ninge afară
Sufletul ți-este cald
Zăpada topește,
Și inima lăcrimează.

Degeaba plângi,
Sunt lacrimi mincinoase
Sunt lacrimi de ger
Picătură de nimic.

Apă sărată mi se strânge
În cizmă
Și-mi sărează picioarele
Cu sudoare de iarnă.

Mi-au înghețat picioarele
În apa sărată
Și sângele rece pleacă la inimă

Ce grea e apa pe care o port în inimă
și ce rece
Mi-a amorțit inima,
Și mă dor picioarele,
Așa e iarna.

Sensation

Arthur Rimbaud

Par les soirs bleus d'été, j'irai dans les sentiers,
Picoté par les blés, fouler l'herbe menue :
Rêveur, j'en sentirai la fraîcheur à mes pieds.
Je laisserai le vent baigner ma tête nue.

Je ne parlerai pas, je ne penserai rien,
Mais l'amour infini me montera dans l'âme ;
Et j'irai loin, bien loin, comme un bohémien,
Par la Nature, heureux- comme avec une femme.

Poveste II

Alexandru Gheție

a luat masca veșniciei pe umeri
așteptând să-i crească aripi cu
tiv stacojiu

și a venit unul într-o trăsură
ferecată și-i dete o pereche de
aripi cu tiv aproape stacojiu

zboară spre cerul cu intersecții lichide
asemeni pescărușului jonathan livingston
trece pe lângă bătrâna curtezană
scuiându-i bucăți de veșnicie în sân
mângâie pieptul monei până se lasă
picurat
în urnă
răpește toate monele și le închide
în fularul cu tiv maron

unde ești dragostea mea – își urlă
uimit uimirea

o vede e Ea
Femeia
Ea femeia femeia femeia

Ea (portret)
nu reflecta lumina
vede totul în negru
face albul negru
mănâncă pâine neagră când nu ține
post negru
bea vin negru la preț negru
face zile negre și rasei negre
are ochi negri
are inima neagră
noaptea fură negrese
ziua se-nvelește cu negură
să fie neguroasă
obscură
între trei și cinci tace
ascute
lama metalică cu vârf curbat

El
aruncă un inel cu tiv auriu
se căsătoresc la
sulina
de toamnă
îi cad aripile cu tiv aproape stacojiu
își picură
secunda
eternitatea în boabe de cafea

Senzație (traducere)

Simona Elena Cotescu

În seri senine vara, voi merge pe cărare,
Si înțepat de spice, strivind mărunta iarbă:
Visător, răcoarea-i simți-voi la picioare
Si voi lăsa vântul pe capul gol să-mi cadă.

Nimic nu voi spune și nici nu voi gândi,
Dar sufletu-mi va umple dragostea infinită;
Pleca-voi mai departe, răătăcitor voi fi,
Fericit în Natură ca lângă o iubită.

nu te pot...

Alexandru Gheție

nu te pot iubi decât în secunde departe de
inelul palid strălucitor din veghea
privirii tale
nu te pot iubi decât departe de iuliana
-vecina de la doi- care trage de noi ca de păr
decât dincolo de nepovestea scrisă și publicată bilingv
a băutorului de cafea a sorbitorului de apă plată
cu lămâie și a ființei cu visul pătat de ketchup
nu te pot privi decât la marginea măștilor cu
priviri de tablă

zăvorâte în refugiul de noi
afară din noi te pot iubi făcând vieții cu ochiul
horațiu deschide fereastra să ne putem iubi
aproape de departe de taxa pe sărut
niciodată jucând la pariu
(c)ameliile din urma atingerii noastre

te chem, te urlu, te țip...

Alexandru Gheție

te chem femeie
tu mai adevărată decât femeia
mai frumoasă decât toate oglinzile palatelor medievale
mai sfântă decât toate icoanele bizantine
te chem femeie
din colțul umbrei tale cum un fluture din
omizi născătoare
nu pricepi ? te strig te țip
te urlu ca un lup hămesit alergând în prelungirea
unui fir de lună
mai albă decât ziua
am nevoie de tine cum coaja copacilor
de îmbrățișarea șerpilor umezi
mai pură decât vocalele
mă rog de tine ca un trup imperfect de
perfect
ca un cerc de rotund
te urlu cu
chemarea spartă între dinți
spartă în diftongi
ascendenți
apără-mă naște-mă

se sprijinea cu cotul de iarba
sufletului meu păgân
și atingea cu palma stângă
frunzele de pe crengile inimii mele

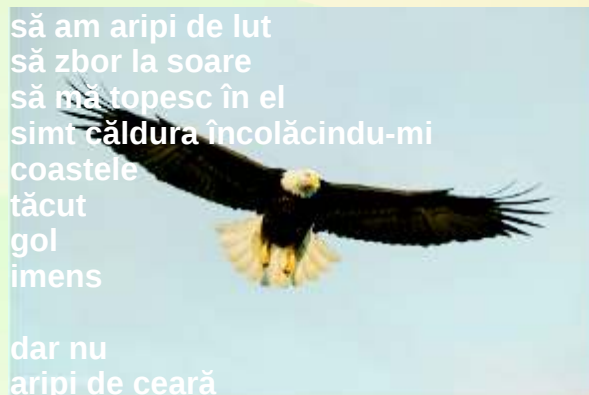
În mine se întomnase deja

îmi anin mâna ca o
creangă fără frunze
de brațul ei
spinos

stăm
așa
îmbrățișați
în
durere

să am aripi de lut
să zbor la soare
să mă topesc în el
simt căldura încolăcindu-mi
coastele
tăcut
gol
imens

dar nu
aripi de ceară
ceara lui icar
nu zbor
nu știu zbura
normele
nu mă desprind de
pământ

Gabriel Ana

cls. a VIII-a B
Bădiceni

noapte
pe un ținut funebru
fumul cenușiu
acopoeră

în aer
miros de mortăciune de păcat
păcat din noaptea fumurie

rămân
strivit sunt de remușcare
o
lacrimă ratează pământul
murdar ca palma
păcatului

seară
din temnița cerului mai scapă
un fulg

ninge
unu
doi
cad fulgi albiți
ce dans de alb
sau
se opresc
ce vals penibil
la ochii mei

inima bătea cu putere mai
să-mi strivească o coastă
dar
a venit încă o iarnă inutilă
îmblânzită tace în bățai
unu doi trei

același crăciun
acelerași penibile cadouri
și eu
care vreau mereu altceva

totuși
nu rup încă din rădăcină
tradiția

Traduceri

Le cancre

Jacques Prévert

Il dit non avec la tête
Mais il dit oui avec le coeur
Il dit oui à ce qu'il aime
Il dit non au professeur
Il est debout
On le questionne
Et tous les problèmes sont
posés
Soudain le fou rire le prend
Et il efface tout
Les chiffres et les mots
Les dates et les noms
Les phrases et les pièges
Et malgré les menaces du maître
Sous les huées des enfants
prodiges
Avec des craies de toutes les
couleurs
Sur le tableau noir du malheur
Il dessine le visage du bonheur.

Leneșul (traducere)

Mirela Gușoi-cls a VIII a
Zărnești

el spune nu cu capul
dar spune da cu inima
spune da la ce-i place
spune nu profesorului
el e ridicat
la întrebare
și toate problemele sunt puse
brusc îl apucă râsul nebunesc
și șterge tot
cifrele și cuvintele
datele și numele
frazele și capcanele
și împotriva amenințărilor
profesorului
sub huiduielile copiilor
minune
cu crete de toate culorile
pe tabla nenorocirii
el desenează fața fericirii

Școlarul leneș (traducere)

Elena Soare-cls a VIII a
Zărnești

el spune nu cu capul
dar spune da cu inima
spune da la ce-i place
spune nu profesorului
el este în picioare
e întrebat
și toate problemele sunt puse
pe neașteptate un râs nestăvilit îl apucă
și șterge tot
cifrele și cuvintele
datele și numele
frazele și capcanele
și în ciuda amenințărilor profesorului
sub huiduielile copiilor minune
cu crete de toate culorile
pe tabla neagră a nenorocirii
el desenează chipul fericirii

și
luna își oglindea
părul
de raze
părul de soare
în ochii tăi
ochii tăi verzi
dar
nu știu...
poate e vorba de
bolta sufletului meu
verde încă
sau
lacul inimii mele
verde încă

atât...
mai lasă-mă
să-ți privesc trupul
un minut
două
trei
și
te îngrop în mine
sub luna de alb
strigare...

Gabriel Ana

Poveste

Anul s-a împodobit cu o nouă primăvară. Împărăția zânei zăpezilor a fost ștearsă de pe fața pământului. S-a sfârșit cu alba și feerica priveliște din atâtea lumi. Primăvara a venit cu șuvoaie de lumină aurie ce sparg plumburii nori și cu miros de pământ umed. De sub zăpadă un ghiocel gingaș își scoate capul la lumină. Seamănă cu un fulg de zăpadă prins într-un ac de iarbă.

Minunatul anotimp a trezit la viață natura și a adus bucurie în sufletele noastre. Pomii au înmugurit. Păsările călătoare s-au întors din sudul însorit la vechile cuiburi, unde își vor cloci ouăle și vor scoate puii.

Mă aflu în grădina bunicilor și admir peisajul minunat al primelor zile de primăvară. Deodată zăresc o rândunică. Ea s-a desprins din stolul care zbura departe și s-a apropiat de copacul de lângă mine. Am auzit un glas care spunea:

- Bine te-am găsit!

Am crezut că este un vis și nu-mi venea să cred ce se întâmplă. Dar glasul a continuat:

- Eu sunt! Mă bucur că m-am întors. Am cuibul aici în curtea bunicilor tăi.

- Tu ești puișorul care anul trecut învața să zboare?

- Da! Și m-am întors acum dintr-o lungă călătorie în minunata noastră țară de care mi-a fost atât de dor.

- De multă vreme vreau să aflu povestea ta. Te rog să-mi spui unde vă duceți voi când la noi este frig.

Atunci rândunica a coborât lângă mine și mi-a spus:

- În fiecare an, când toamna picură pete ruginii peste pământul acesta, noi ne pregătim de plecare. Trebuie să facem călătoria lungă până în țările calde. Ne învățăm puii să zboare, ne antrenăm și noi, apoi, rânduie după vârstă, în stol, părăsim plaiurile românești.

Zburând pe deasupra, Europa ne apare ca o carte poștală cu fotografii din mai multe țări. Apoi urmează marea, o întindere nesfârșită de apă, în care multe dintre noi își găsesc sfârșitul. Norocul este că se mai găsește câte un vapor pe care poposim câteva ore, apoi zburăm din nou.

Ajungem în țara piramelor, căci acolo ne petrecem timpul cât aici este iarnă. Dar viața nu-i așa de frumoasă ca aici. Abia așteptăm să ne întoarcem. Și drumul de întoarcere e mai rapid, căci ne mistuie dorul de casă. Când ajungem, ne așezăm obosite în cuiburile noastre dar suntem fericite. Acum ști povestea mea, nu-i așa?

Cătălina Tița - cls a VI-a B Bădiceni

e ilegal
și
absurd
nu te opui
și
eu mă târăsc
supus
pe mocheta inimii tale

inutil
regina mea de roșu
eu obosesc
și
ne despărțim

singur
în lacrimi
și
strigare
sclipesc
pe cerul înnegrit de dor
mireasa mea
de alb vindecător
trădare...

Gabriel Ana

Ce este traducerea? Ce înseamnă ea și ce trebuie să știm înainte de a începe să traducem?

Traducerea sau transcodajul este un proces ce cuprinde două activități distincte:

1) decodajul sau decodarea care este / reprezintă înțelegerea exactă raportată la contextul lingvistic și / sau situațional, al cuvintelor și mai ales al sintagmelor și al frazelor care au o valoare semantică și / sau o notă specifică în limba sursă, de placare;

2) "l'encodage"- ul care este / reprezintă utilizarea / folosirea procedeelor tehnice cele mai adecvate pentru a asigura transferul în textul de sosire a tuturor valorilor semantice și stilistice a textului de plecare, respectând în totalitate spiritul limbii de sosire, adică în care se face traducerea.

Decodarea presupune o muncă de documentare ce vizează stabilirea cuvintelor-cheie, figurilor retorice și înțelegerea situației pe care aceste cuvinte o descriu. Traducătorul trebuie să țină întotdeauna seama de contextul lingvistic și de cel situațional.

Traducerea presupune o competență bilingvistică, extralingvistică și stilistică din partea traducătorului. Constatăm că bilingvismul nu este suficient pentru a face o traducere, care este de altfel un lucru foarte serios. Se pot distinge câteva teorii ale traducerii, se vorbește, de exemplu, de teoria fidelității care intervine la nivelul frazei, teoria înțelegerii la nivel contextual, teoria adaptării ce se folosește la nivelul parafrazei și bineînțeles, o teorie a interpretării.

Traducerea înseamnă în același timp să redai sensul însă fără a te detașa de aspectul lingvistic al textului sursă. Trebuie să citim, să recitim, să studiem, să înțelegem textul înainte de a-l traduce.

Simona Elena Cotescu

Evocare

Nichita Stănescu

Ea era frumoasă ca umbra unei idei, -
a piele de copil mirosea spinarea ei,
a piatră proaspăt spartă
a strigăt dintr-o limbă moartă.

Ea nu avea greutate, ca respirarea.
Râzândă și plângândă cu lacrimi mari
era sărată ca sarea
slăvită la ospete de barbari.

Ea era frumoasă ca umbra unui gând.
Între ape, numai ea era pământ

Evocation

(Traducere)

Elle était belle comme l'ombre d'une idée,-
son dos avait l'odeur de la peau d'un bébé,
l'odeur de la pierre que l'on vient de casser
l'odeur d'un cri dans une langue jamais oubliée.

Comme la respiration elle était toute frêle.
Elle riait et pleurait avec de grandes larmes
Salée comme le sel
Dont les barbares chantaient les charmes.

Elle était belle comme l'ombre d'une pensée.
Entre les mers, elle seule terre était

Simona Elena Cotescu

Cum, de ce, și când scriu oamenii?

- Despre Proză și Simțire -

Întrebarea poate ne-am pus-o fiecare la un anume moment, dar răspunsul ei a rămas probabil la acel nivel intitulat Se-ul sau inconștientul ființei umane. Când întreb cum aștept să mi se dezvăluie maniera, modul în care se scrie, când întreb de ce aștept motivul pentru care se scrie iar la întrebarea când mi se revelă momentul.

Iată un posibil răspuns, desigur lapidar la cele trei întrebări, un răspuns în M, cele trei M-uri ale unei conștiințe în simțire.

- M – mod, manieră/cum
- M – motiv/de ce
- M - moment/când

Nimeni nu s-ar hazarda în a spune care dintre ele (M) ar fi mai important, sau care le-ar fi ordinea, căci în simțire lucrurile n-au ordine.

Poate ar trebui să spunem de la început că nu numai în scris ne *întâlnim* cu simțirea, că nu numai scriind simțim și ne simțim; este nedrept să ignorăm lectura căci și ea ne amintește că trebuie mai presus de orice să fim. E singura dată când acest verb, a *trebui*, își găsește pe deplin justificarea.

Este evident că nu oricine poate să scrie sau mai bine spus să se scrie; nu pretind aici a spune lucruri noi, că cine altul, dacă nu Eminescu, ne-a lăsat o pildă, dacă vreți pentru valoare:

*E ușor a scrie versuri
Când nimic nu ai a spune,
Înșirând cuvinte goale
Ce din coadă au să sune.*

Vorbim deci de valoare, vorbim de balanță între aparență și esență, vorbim de mister, vorbim de intens, deci vorbim de simțire.

Dacă am vorbit de poezie, de ce să nu spunem fără ocolișuri că ea se scrie greu când vrei să spui de fapt, să transmiți. De ce să nu spunem că ideea concentrată într-un vers se redă mult mai greu decât într-o frază de proză? Dar să spunem și că proza este mai permisivă și afirm acest lucru referindu-mă acum strict la lungimea, la amplitudinea frazelor sau a dimensiunii prozei.

Ne extaziem probabil de multe ori în fața vreunei afirmații, descrieri, imagini prezentate, dar cu toată responsabilitatea trebuie să recunoaștem că Ideea simțită de autorul ei, intensitatea Ideii nu va mai putea fi niciodată simțită la fel de cititor. Suntem doar surogat de creator, creăm doar la nivel rațional citind, simțim doar prin prisma simțirii altuia.

Nu că-i rău, nu-i o dojană, nici pe departe o mustrare sau o critică, dar din ce în ce mai des se vede lipsa, dezinteresul oamenilor pentru scris.

Voi, elevii, spuneți deseori: *dar eu nu știu ce și cum să scriu*. Adevărat! Pentru că voi nu v-ați gândit încă să vă așezați în fața foi albe de hârtie și să începeți să simțiți. Doar așa puteți scrie, fără de Ea, și vorbesc bineînțeles de Simțire, nu veți putea scrie decât idei, idei împrumutate, idei pe care vi le însușiți și cu care credeți că ați atins suflete.

Dar nu este așa. Ca să atingeți suflete trebuie întâi să-l atingeți pe al tău, trezește-l din agonie, pune-l să simtă și te va răsplăti pentru o viață, pentru o moarte.

Simona Elena Cotescu

Despre mama...

Știm cu toții ce simțim pentru ființa care ne-a dat viață și pe care o numim atât de simplu: MAMA. Dar câți dintre noi am putea vorbi în scris despre ea? Sau câți i-am spus vreodată direct ce simțim? S-au spus de-a lungul vremurilor atât de multe și frumoase gânduri despre cea care nu-ți cere nimic în schimbul darului suprem și necondiționat pe care ți-l face – viața; au cântat-o, au elogiato mulți, toți animați de iubire, respect, prețuire, dependență, toți plecați, supuși, recunoscători și totuși prea mici, insuficienți.

Oricum ai pronunța cuvântul mama, evocând-o, strigând-o, el, cuvântul își este sieși suficient. E primul pe care-l rostește aproape orice copil nu din motivul că-i simplu de pronunțat MA-MA, ci probabil pentru că derivă din legătura dintre ea și prunc, legătură ce nu se poate distruge nici cu toate apele lumii, cu toate depărtările, cu toate negurile și răutățile șoptite sau gândite. Este una dintre legăturile tacite, legământul nașterii este acel TOT, este sau suntem parte din suflet, trup, simțirea ei.

Este trist că avem un 8 Martie să ne amintim de ea când ar trebui să nu avem zi din existență în care să nu ni se umezească obraji de fericire la vederea sau la amintirea ei.

Apreciem puțin, regretăm mult și multe din cele nespuse când nu mai este, dar e practic în zadar pentru noi, dar nu inutil pentru ceilalți pe care-i putem învăța că oamenii trebuie prețuiți și iubiți atunci când sunt, fără a le judeca faptele, acțiunile și vorbele spuse în momente crâncene, crude sau pur și simplu la nervi. Când suntem copii, suntem recalitranti, revoltați, spunem că din păcate familia nu ne-o alegem, dar odată maturizați percepem altfel lucrurile, simțim altfel, ne cuprinde regretul și remușcarea. De ce să apreciem prea târziu când am putea-o face în fiecare moment al existenței, având totodată certitudinea că viața nu-i de-ajuns să-i mulțumim. Pentru ce?

Simplu. Pentru că SUNTEM...

Îi datorăm acest fapt, existența i-o datorăm iar arătându-i prin fapte, șoptindu-i în cuvinte c-o iubim va însemna pentru ea mai mult decât toate bogățiile lumii. Frustrările ei, refuzările dispar în fața iubirii, pentru că mama își vede împlinirea în și prin noi.

Haideți să nu mai fie nevoie de o zi specială, fie ea și 8 Martie, să ne amintim că suntem copilul Ei, haideți să-i spunem TE IUBESC MAMĂ pentru că așa simțim, haideți să o privim mai des în ochi și să încercăm făcând un exercițiu simplu de voință, să vadă în noi tot visul și toate speranțele nespuse, dar simțite la naștere.

Te iubește necondiționat, simte când ți-e greu, îți alină durerea doar mângâindu-te.

E mama.

Vrea totul și numai binele pentru tine?

Nu-ți cere nimic dar îți dă tot?

Îți dă viață?

Suferă când suferi?

Plânge când nu ți-e bine?

Ești întreg universul ei?

Tot ce face e pentru tine?

Întrebărilor acestora dacă ar trebui să li se afle răspunsul, atunci MAMA nu ar fi numai numitorul lor comun ci ar fi singurul posibil răspuns.

Repetiția silabei MA în cuvântul MAMA ar putea însemna poate pentru fiecare altceva. Pentru mine, de exemplu, reprezintă MA și pruncul. MAMA este întregul. MA este copilul, parte integrată în MAMA, care deși se desprinde la un moment într-o existență individuală, pentru ea rămâne veșnic parte din ea, din întreg fără de care ei n-ar mai fi.

Și până la urmă, ce suntem noi dacă nu pașii ei, urmele, umbrele ei pe pământ, prelungirile ei în vise luminoase, în sfere de cristal și în căutări, veșnice căutări de viață?

Simona Elena Cotescu

Despre timp

Mihai Dănilă-cl. a VIII-a B
Bădiceni

$$V = d/t$$

d = distanța, distanța către infinit, către nemărginire, distanța către un punct inexistent, distanța dintre noi. Axa pe care parcurge degetul distanța de la o stea la alta, seara, pe cer, distanța de la lună la soare. De ce atunci când trăiești, trebuie să te izbești de distanță, să fii împiedicat de distanță, distanța de la o limbă a ceasului la linia care mărginește ora, ora de limba română, ora de stat? De ce distanța de la început, de la geneză la apogeu, la zenit e atât de multă, ca și desăvârșirea? Apoi apare o altă distanță, una mai mare, distanța pe care trebuie să o străbatem pentru ... mântuire, spre exemplu, deși nu avem mereu nevoie de ea.

Omul e ciudat, se implică în a ajuta doar cu gândul la recompensă, și numai gândindu-se, i se mărește distanța către mântuire. De care, probabil, nici nu are nevoie... Mă gândesc că ar fi mai mult farmec în procesul imposibil de a gândi cu inima, măcar atunci când creierul nu dorește a lua decizii, sau de ce nu putem iubi atunci doar cu creierul, fără a ne mai cutremura la vorbele iubitei, fără niciun fior, nu am mai fi mințiți, am judeca doar corect, rațional... Timpul, distanța către un punct de la capătul lui nu s-a văzut încă. Probabil va dispărea și el odată cu noi, odată cu micșorarea distanței dintre geneza noastră și apocalipsa noastră.

Timp

Gabriel Ana

timpul
el trece încet mă înfioară
nemărginit
fără prihană

alizee străbătând deșertul... nu cred
săgeată în coastele universului
tună
nu se oprește
timpul sfidează
zeități
cerești
omenești

O pendulă ce se clatină neobosită, fără ezitare și nu s-ar opri pentru nimic și pentru nimeni. Timpul este un deșert de nisipuri mișcătoare ce te înghit încet, încet, acordându-ți o doză de suferință pe care e imposibil să nu o înduri. Totuși nouă, oamenilor, ne place să ne jucăm cu tot felul de noțiuni despre timp care nu fac decât să amplifice durerea. Și ora își așteaptă amanta care poate vine peste o secundă, peste șaiszeci de clipe sau într-o veșnicie.

Și ca o ironie, atunci când îți dorești ca timpul să poarte aripi de plumb, atunci plouă cu fulgi peste micuțele aripi ale timpului. Timpul ar putea fi o unealtă care se mișcă odată cu noi și pe care rareori o lăsăm în urmă pentru că alergăm mai repede ca ea. Dar nu rezistăm mult și obosim, atunci ne lăsăm prinși. Poate fi un zombi sau un înger păzitor, depinde cum privim noi timpul.

Să fie oare doctorul care închide încet, dar sigur rănilor trecutului sau cel ce operează nemilos, precum un chirurg.

Uneori mă gândesc dacă timpul are sfârșit. Și dacă da, o fi un sfârșit crud care ar duce la dispariția universului sau poate că nu există decât sfârșitul unui singur lucru, al planetei noastre și nu a întregului univers.

Despre lumi fantastice

Gabriel Ana

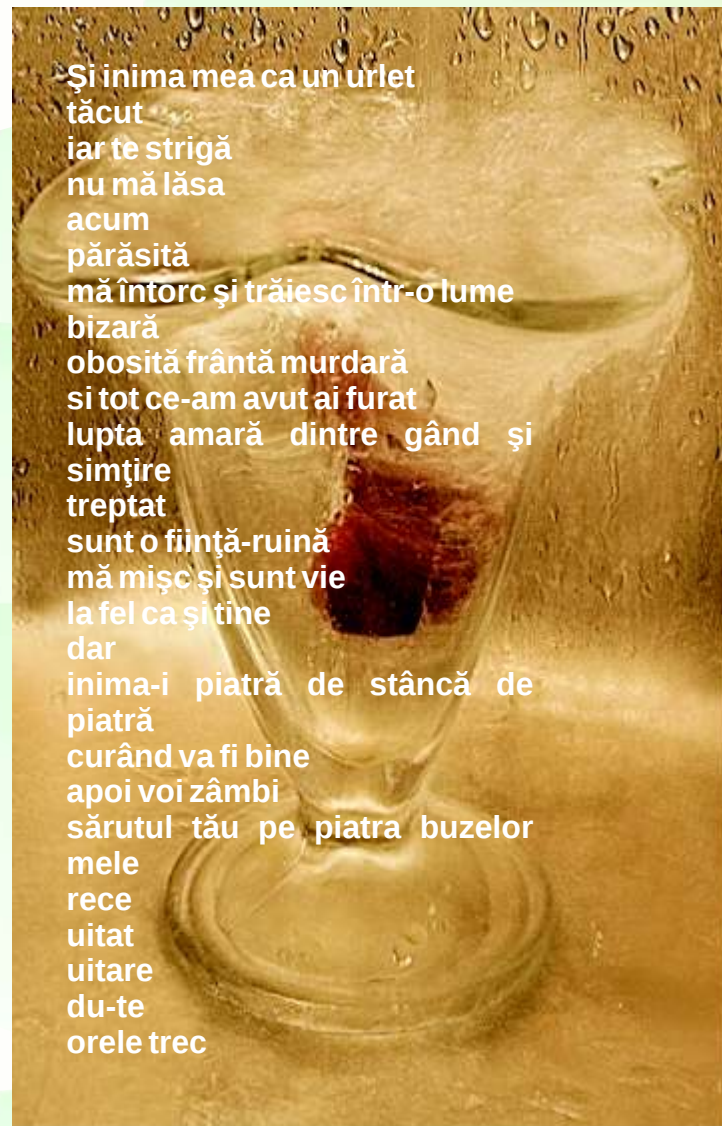
Citiseam atât de multe opere valoroase de-ale lui încât am reușit să-mi dau seama că el nu a murit în totalitate. Mircea Eliade trăia prin mine, spiritual, deoarece operele lui vor dăinui veșnic în memoria mea și a altor câțiva iubitori de literatură fantastică și realistă. Îmbucurător este faptul că sunt și alții ca Eliade, care prin operele lor rămân vii în memoria și trăirile noastre.

Spre deosebire de alți scriitori, Mircea Eliade mă făcea să mă simt într-o „stare perfectă”. Când spun „stare perfectă” mă refer la acea senzație care te face să uiți de griji, pătrundeam în lumea lui fantastică și astfel el trăia prin mine și eu simțeam că pot trăii veșnic în universul operelor lui. Timpul nu mai însemna nimic pentru mine, puteam fi oriunde, oricând și oricum cu ajutorul creațiilor lui.

Nu părea să conteze mai niciodată că am decît cincisprezece ani, în operele lui eu puteam să fiu matur, puteam să fiu un om banal lipsit de acea personalitate atractivă și pronunțată. În fiecare creație a lui Eliade reușeam să mă identific cu un personaj, era minunat și totdeauna uimitor. Nici măcar nu mai simțeam cum orele trec pe lângă mine ca un Accelerat, mi se părea că nu am stat în acel univers decît câteva minute. Am fost Gavrilăscu în căutarea lui Hildegard, am fost „un om mare”, am fost la domnișoara Cristina, înconjurat de vampiri însetați, am fost la Serampore, am exorcizat șerpi, am levitat, am înghețat timpul, am fost Alan iubind-o nebunește pe Maitreyi, am fost pe strada Mântuleasa, spunând și trăind povești într-o fărâma de secundă.

Și toate aceste ore se transformau de fiecare dată într-o senzație de invincibilitate, de veșnicie. Poate că asta era și secretul veșniciei operelor lui Eliade și a creatorului implicit. Chiar dacă nu mai citeam vreo carte timp de aproximativ o lună, eu știam și miraculos nu uitam mai niciodată că undeva, în bibliotecă, mai am o carte scrisă de Eliade care așteaptă să fie citită și să trăiască prin mine. Lăsăm de asemenea și cărți necitite, ce stăteau stingher cu înfimele lor colțuri îndoite. Așteptau să fie reînviată. Le luam atunci când îmi aduceam aminte de ele, le deschideam la locul unde îndoisesem colțul și începeam să citesc, eram ca un doctor ce își resuscitează pacienți.

Iubeam senzația aceea, a mâinilor amorțite ce susțineau cu greutate cărțile pline de înțelepciune și aventură, îmi plăcea!

Și inima mea ca un urlet
tăcut
iar te strigă
nu mă lăsa
acum
părăsită
mă întorc și trăiesc într-o lume
bizară
obosită frântă murdară
și tot ce-am avut ai furat
lupta amară dintre gând și
simțire
treptat
sunt o ființă-ruină
mă mișc și sunt vie
la fel ca și tine
dar
inima-i piatră de stâncă de
piatră
curând va fi bine
apoi voi zâmbi
sărutul tău pe piatra buzelor
mele
rece
uitat
uitare
du-te
orele trec

Mă prăbușesc

Pătrașcu Mădălina-cla a VIII-a A
Bădiceni

Universul. O infinitate de fapte, sentimente, gesturi, fiecare exprimate în felul lor. Un om. Trist sau vesel. Momentele fericite marchează o pată în caietul amintirilor sufletului, cele triste rămân și ele trasând linia groasă, imposibil de înlăturat. Omul dorește să evite mereu momentele penibile, cu toate astea cade fără scăpare în nada lor. Să fii penibil e deci inevitabil... Să presupunem că e o zi senină cu un soare auriu (dacă nu doi), o zi perfectă, ești vesel, fericirea îți luminează buzele, fața și brusc... ți se întâmplă! Penibilul... Vrei să intri în pământ? O! Da, tot ce-ți dorești e să fii invizibil. Simți că te prăbușești, veșnic o cădere ai în piept, amețești. Apari când totul a fost dat uitării. Iubirea – un cuvânt pe care mulți îl pronunță, puțini îl simt. Apare fără chemare, neanunțată, bate ușor la poarta inimii, calcă suav, cu pași delicați, dar lasă urme adânci. Ca o mușcătură de leoaică... iubești, totul e fantezie, e vis. Despărțirea e chin, moarte. Dar prețuiești mai mult viața și uiți, simți că zbori din nou. Închizi ochii, nu privești înapoi, vrei să scoți iubirea cu un cârlig, e pățimașă, de! și continui... dar cum e posibil? Vrei să fii scrum, să dispari, să uiți de dor, dar e prea târziu. Odată cu tine se prăbușește și cerul. Cu sori cu tot... Nu mai ai scăpare, sufletul te trage în jos, ai depresii. Nu uităm niciodată durerea... Ni se pare penibil după mulți ani să ne amintim, cât de penibili am fost! Dar tot nu se uită. Nu uităm.

Ea, ce persoană, ce înfățișare, ce Ea, mă înnebunești... Ce creatură a dat Dumnezeu pământului, o Ea magnifică, drog al simțurilor, vrăjitoare inedită, hoț de sentimente.

M-aș apuca s-o descriu, dar nu există cuvinte pentru perfecțiune, doar unul: EA. Doar Ea, numai Ea. De ce Ea? Atât de rea cu mine... deloc rea cu alții. Cu mine nu dă mâna, alții i-o sărută. De ce nu vorbește cu mine? Cu alții râde și chicotește, dar poate n-o fi așa de rău, poate o exista o explicație vagă, incompletă, mincinoasă, dar există. Dacă vrea să mă facă gelos ca într-un târziu să mă copleșească cu iubire, cu dragoste îngerească? Dar eu sunt gelos de îndată ce soarele răsare și-i atinge fața cu raze, mâinile, sânii; Soare, nu se cuvine, ea este Ea, doar a mea! Sunt gelos când deschide geamul și briza, da, briza îi atinge porii perfecți, dar briză, Ea este a mea!

Pe lună nu sunt gelos, voi amândouă sunteți perfecte și nu mă supără atingerile voastre delicate... De ce nu vii? Copleșește-mă cu iubirea ta, copleșește-mă!!!!!! Sunt gelos. Ce urmează? Și iubirea? Iubirea de Ea, de tu? Iubirea de perfecțiune????

Poate mâine... poate mâine vom ieși, vom da nas în nas la colțul străzii, ne vom saluta, ne vom iubi... nu?

Ploaia... ce basm minunat al scenariului viața!

Răcoritoare și plăcută, stropii ei ne udă pământul, ne spală casele, ne îmbucură fețele aspre, încrețite de arșiță.

- *Nu, nu este așa, scopul meu este distrugerea, nefericirea și dezastrul...*

Ce frumos este să te plouă pe frunte, când te uiți în sus, vezi frânhii de ploaie, de apă, singura șansă de a lua contact cu dumnezeirea, cu divinul.

- *Moartea este singura cale ce a lua contact cu Dumnzeu...*

Dar la ce setetă a fost anul ăsta nu prea a vorbit multă lume cu Dumnezeu. Știu că pământul și-a deschis totuși porii în așteptarea picăturilor din nori, dar ploaia nu s-a îndurat de cererea tăcută a pământului pământiu, galben, nisipos, de ruga oamenilor uscați și nu și-a împrăștiat fluidul asupra lor.

- *Nici omenirea și nici pământul nu merită apa trecută la picioarele lui Dumnezeu, nici măcar deasupra oamenilor, apa e sfântă!*

Ploaia – fiica împăratului –

Oltița Rânceanu

A fost odată, într-un ținut îndepărtat, un împărat foarte puternic și stăpân peste toate. Acest împărat era Cerul; el veghea de sus pământul care era cel mai ascultător dintre supuși. Se mai întâmpla ca marele împărat să nu fie mulțumit de slujitorul său și astfel îl pedepsea aruncând asupra lui fulgere și tunete.

Cerul avea trei fiice tinere și frumoase. Cea mai mică dintre ele era ploaia, pe care împăratul o iubea cel mai mult. Când fata a crescut mare și veșnică, tatăl ei i-a dat în dar puterea de a arunca cu fulgere și stropi de apă peste pământ. După un timp, împăratul se simți tare obosit și plictisit de lupta cu nemurirea și s-a retras din scenă, lăsând fetelor toate ținuturile stăpânite de el. Fiicele mari ale împăratului au avut grijă de împărățiile lor, însă cea mică își pedepsea aspru supușii, iar ținuturile stăpânite de ea erau din ce în ce mai sărace și distruse.

Văzând aceste lucruri, sora cea mare a Ploii, Zăpada a pornit spre ținuturile surorii ei pentru a o pedepsi pentru faptele sale. După o lungă călătorie, Zăpada a ajuns în împărăția ploii și după ce a aflat chinurile pe care le îndurau supușii acesteia s-a înfuriat foarte tare. Întâlnindu-se cu sora cea mică, Zăpada a certat-o și a criticat-o pentru ceea ce a făcut, dar ploaia nu a acceptat observațiile surorii ei și a atacat-o, încercând să o înece în apă. Zăpada, însă, a înghețat apa cu puterile sale. Și mai înverșunată, ploaia a aruncat cu fulgere în Zăpadă, dar tot nu a reușit să o învingă. După o luptă grea între cele două surori Zăpada a învins și a închis-o pe sora ei într-o încăpăre de gheață.

Ploaia și-a dat seama de greșelile făcute și și-a cerut iertare slujitorilor ei și zăpezii, care a fost de acord să-i dea drumul. De atunci Ploaia a avut grijă de ținuturile ei, însă chiar și astăzi Zăpada pune uneori stăpânire pe împărăția Ploii.

Traduceri

DÉJUNER DU MATIN	Micul dejun	Micul dejun
JACQUES PRÉVERT	Iorga Alexandra-clș a VIII-a Zărnești	Roxana Zoican-clș a VIII-a Zărnești
Il a mis le café Dans la tasse Il a mis le lait Dans la tasse de café Il a mis le sucre Dans le café au lait Avec la petite cuiller Il a tourné Il a bu le café au lait Et il a reposé la tasse Sans me parler Il a allumé Une cigarette Il a fait des ronds Avec la fumée Il a mis les cendres Dans le cendrier Sans me parler Sans me regarder Il s'est levé Il a mis Son chapeau sur sa tête Il a mis son manteau de pluie parce qu'il pleuvait Et il est parti Sous la pluie Sans une parole Sans me regarder Et moi j'ai pris Ma tête dans ma matin Et j'ai pleuré,	El a pus cafea în ceașcă a pus lapte în ceașca de cafea a pus zahăr în cafeaua cu lapte cu lingurița a rotit și a băut cafea cu lapte și a lăsat ceașca. Fără să vorbească a aprins o țigară și a făcut cercuri cu fumul a pus scrumul în scrumieră Fără a-mi vorbi Fără a mă privi s-a sculat și-a pus pălăria pe cap și-a pus pelerina lui de ploaie pentru că ploua și a plecat pe ploaie fără un cuvânt fără a mă privi și mi-am luat capul în mâini și am plâns	El a pus cafeaua în ceașcă laptele în ceașca de cafea zahărul în cafeaua cu lapte cu lingurița a amestecat el a băut cafeaua cu lapte și a lăsat ceașca. Fără să vorbească a aprins o țigarăși a făcut ronduri cu fumul a pus scrumul în scrumieră. Fără să îmi vorbească Fără să mă privească s-a ridicat și-a pus pălăria pe cap și-a pus pelerina de ploaie pentru că ploua și a plecat în ploaie fără să îmi vorbească fără să mă privească și eu mi-am prins capul în mâini și am plâns
Micul dejun	Ionela Fieraru-clș a VIII-a Zărnești	
El a pus cafeaua în ceașcă a pus laptele în ceașca de cafea a pus zahărul în cafeaua cu lapte cu lingurița el a rotit și a băut cafeaua cu lapte și a așezat ceașca Fără să-mi vorbească a aprins o țigară a făcut cercuri	cu fumul a pus scrum în scrumieră Fără să-mi vorbească Fără să mă privească s-a ridicat și-a pus pălăria pe cap și-a pus mantaua de ploaie pentru că ploua și a plecat pe ploaie fără un cuvânt fără o privire	și mi-am luat capul în mâini și am plâns

Puțin fotbal

Gabriel Ana
Tedy Vișineanu
Răzvan Turea

Din 1930 până în 2006, 18 ediții, s-au produs numeroase modificări în desfășurarea competiției. Primul turneu final a fost găzduit de Uruguay în anul 1930. Prezența noastră a fost posibilă datorită regelui Carol al II-lea, care a facilitat jucătorilor posibilitatea de a pleca de la locurile de muncă, timp de trei luni, fără a-și pierde slujbele. Finala a fost câștigată de Uruguay, după 4-2 în fața Argentinei.

În 1934 Campionatul Mondial a fost găzduit de Italia. Argentinianul Orsi a fost eroul Italiei, marcând golul de 1-1 în finala contra Cehoslovaciei cu doar câteva minute înainte de final și în prelungiri Giuseppe Meazza a punctat pentru ca titlu să-i revină Italiei. În 1938, Franța a fost gazda turneului final în care Brazilia a jucat fenomenal, dar azzurri au izbutit bisul, după un 4-2 la pas contra Ungariei în ultimul act.

Primul turneu final după război a fost găzduit de Brazilia. Uruguay a îndoliat o țară întreagă, învingând cu 2-1 în meciul direct, deși gazda competiției ar fi fost campioană mondială și cu un egal. Următorul Campionat Mondial a fost găzduit de Elveția, cu o medie fabuloasă de 5,38 de goluri pe meci. În finală ungurii au condus cu 2-0, însă Rahn și colegii lui au revenit incredibil și au adus titlul Germaniei cu scorul de 3-2. Suedia a găzduit Campionatul din 1958, aceasta având un parcurs incredibil ajungând până în final unde Brazilia lui Pele a învins cu 5-2, oferind un adevărat spectacol. În 1962 Chile a fost gazda competiției, câștigată de Brazilia în fața Cehoslovaciei astfel Brazilia a devenit a treia țară cu două trofee mondiale după Uruguay și Italia.

Campionatul din 1966 a avut loc în Anglia, care a câștigat cu 4-2 în fața RFG, după prelungiri. În 1970 Mexicul a fost gazda turneului final, câștigat de Brazilia cu 4-1 în fața Italiei, Brazilia devine prima echipă din lume care își adjudecă de trei ori trofeul, cea ce conform regulamentului FIFA înseamnă că devin proprietarii Cupei Jules Rimet. În 1974 al doilea titlu mondial al RFG a venit pe teren propriu, câștigând în finala cu Olanda cu scorul de 2-1. În 1978 gazda Campionatului Mondial a fost Argentina. Și de data aceasta, țara gazdă a câștigat tot în finală cu Olanda, dar cu scorul de 3-1 după prelungiri.

În 1982 Spania a fost țara organizatoare a turneului final, dar Italia a devenit a doua țară, după Brazilia, care a câștigat trofee. Azzurri au învins cu 3-1 Germania în finală, după un parcurs penibil în grupe. În 1986 Mexic a devenit prima țară care a organizat două turnee finale, datorită faptului că în 1983 Columbia, cea care primise inițial această onoare, a anunțat că nu poate face față unui astfel de eveniment. Argentina a devenit campioană, beneficiind de genialul Armando Maradoana. Italia a fost gazda Mondialului din 1990, câștigat de RFG în fața Argentinei. „Eroul” partidei a fost arbitrul mexican Crter. El a acordat un penalty ușor germanilor, din care a înscris Brehme. În 1994, în SUA, România a reușit să ajungă până în sferturi, unde a fost eliminată de Suedia. Brazilia învins în finală la lovături de departajare în fața Italiei.

În 1998 Franța a fost organizatoarea turneului final și cea ce nu a reuși generația lui Michel Platini a făcut-o cea a lui Zinedine Zidane, campioni mondiali în premieră, după un uluitor 3-0 în finala cu Brazilia. În 2002 Coreea de Sud și Japonia au fost gazdele competiției. Brazilia a mai colecționat un trofeu, al cincilea, absolut meritat, după o finală câștigată la pas în fața Germaniei. În 2006 Germania a fost gazda turneului, în car Zidane a trăit o a doua tinerețe, jucând fabulos până în finală când este eliminat din cauză că îi aplică un cap în piept lui Matterazzi, în urma unei altercații. Finala a fost câștigată de Italia la lovături de departajare.

